

Arrest

nr. 49 485 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2010 legde verzoeker samen met mevrouw M.E. ,die de Nederlandse nationaliteit bezit, een verklaring af van wettelijke samenwoning

1.2. Verzoeker diende op 2 maart 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn duurzame relatie met zijn partner.

1.3. Op 5 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 14 juli 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1081 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 02.03.2010 door Z., T. M. A., (...) en van Egyptische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van een kopie van paspoorten en een zelfgemaakt overzicht met uitleg bij de verschillende visa in de paspoorten. Een zelfgemaakt overzicht kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien dit niet op zijn waarachtigheid kan getoetst worden. Bovendien bewijzen de voorgelegde documenten enkel dat betrokkenen op bepaalde data in België of Egypte waren en niet dat ze elkaar toen ontmoet hebben of reeds een relatie met elkaar hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker, rekening houdend met zijn betoog, een schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "aangaande de materiële motivering van administratieve beslissingen" (sic) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing berust op de volgende overweging:

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008)".

Terwijl de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft immers de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Vastgesteld dient te worden dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen, dat de beslissing aldus de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht vereist een beslissing op grond van deugdelijke motieven. Deze vereiste impliceert dat de aangehaalde motieven een juridisch en feitelijk juiste grondslag moeten hebben. Alleen zo kan een motivering afdoende zijn, m.n. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door de onderliggende stukken.

De machtigingsaanvraag van verzoekende partij werd ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

In casu missen de motieven van verwerende partij feitelijke grondslag en werd bij het nemen van de beslissing niet met alle gegevens rekening gehouden.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat de motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Immers, verzoeker kent sedert méér dan 2 jaar zijn partner en heeft wei degelijk een duurzame, stabiele relatie met haar.

Hij heeft bijna gedurende een jaar samengewoond met mevrouw EXTRA in Egypte. Maar gezien Egypte geen doorgedreven bureaucratisering kent, kan die samenleving moeilijk bewezen worden met officiële stukken enkel.

Het doel van de kopies van de paspoorten maken op zich geen bewijs uit, maar de aanmeldingsbewijzen in de paspoorten, alsook de data van de visa creëren minstens een vermoeden en vormen aldus een begin van bewijs.

Daarnaast haalt verzoeker nog tal van andere stukken aan: e-mails, telefoongegevens, foto's, schriftelijke verklaringen van vrienden en kennissen uit Egypte,

De stukken in hun geheel vormen dan ook het bewijs dat verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 maart 2010 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als "*partner duurzame relatie*".

2.4. Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;(...)"

2.5. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Nederlandse onderdane een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de cumulatieve wettelijk gestelde voorwaarden inzake een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt en inzake het stabiel karakter van deze relatie.

2.6. De bewijslast inzake het aantonen van een naar behoren geattesteerde duurzame relatie die al minstens een jaar duurt, ligt bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag de in punt 2.2. bedoelde wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.7. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze oordeelt dat een opeenstapeling van kopies van paspoorten en een zelfgemaakt overzicht met uitleg bij de verschillende visa in deze paspoorten op zich niet kunnen aanvaard worden als bewijs van een duurzame relatie. Immers, uit de voorgelegde documenten kan blijkens het administratief dossier enkel afgeleid worden dat verzoeker en zijn partner op de opgegeven data tegelijkertijd in België of Egypte vertoefden maar hieruit blijkt geenszins dat zij elkaar ontmoet hebben, laat staan een relatie met elkaar hebben.

2.8. Verzoekers overtuiging dat de neergelegde aanmeldingsbewijzen in de paspoorten alsook de data van de visa minstens een vermoeden creëren en zodoende een begin van bewijs vormen, toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent kennelijk onredelijk is of dat de gedane beoordeling onjuist is. Te dezen verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.6. De volledige bewijslast ligt in deze bij verzoeker. Het komt de verwerende partij niet toe de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker te gaan opvullen wanneer deze een *“begin van bewijs”* overmaakt.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij nog tal van andere stukken aanhaalt, met name *“e-mails, telefoongegevens, foto's, schriftelijke verklaringen van vrienden en kennissen uit Egypte,...”* die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift en dat hierdoor de stukken *“in hun geheel (...) dan ook het bewijs (vormen) dat verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie hebben”*, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker deze ter kennis heeft gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vooraleer deze de bestreden beslissing trof. Er kan van het bestuur niet verwacht worden dat het motiveert aangaande of rekening houdt met elementen die niet ter kennis werden gebracht. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers verblijfsaanvraag te gaan beoordelen op grond van stukken die aan het verzoekschrift worden toegevoegd of op grond van de aanwezigheid van verzoeker en zijn vriendin, mevrouw M.E., ter terechtzitting.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker heeft stukken voorgelegd, die niet correct in acht zijn genomen waardoor de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, werd geschonden.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981> en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat aan verzoeker niet eens de mogelijkheid werd geboden om zijn situatie toe te lichten en bijkomende bewijzen aan te brengen die zijn aanvraag staven;

Dat er op onzorgvuldige wijze geconcludeerd werd tot weigering van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie;

De bestreden beslissing komt dan ook tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook het gedrag van verwerende partij onbehoorlijk.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.11. Waar verzoeker aanvoert dat hij de gelegenheid had moeten krijgen om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn

standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEEK, "De Hoorplicht", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker toont ook niet aan welke persoonlijke situatie aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.12. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat iedereen recht heeft op een familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker wenst samen te wonen met mevrouw E.

Dat verzoeker met haar wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoudt sedert februari 2006.

Dat het onredelijk is om verzoeker en zijn partner uit elkaar te halen.

De negatieve beslissing is aldus een duidelijke schending van het recht op een gezinsleven van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.13. Verzoeker toont met zijn betoog op geen enkele manier aan dat hij een privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het geschonden geachte verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Verzoeker beperkt zich tot een aantal blote beweringen inzake de disproportionaliteit van de bestreden beslissing, maar blijft in gebreke deze in concreto en in specie aan te tonen. Verder laat verzoeker na met concrete gegevens aan te tonen dat, gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, de komst naar België de enige mogelijkheid was om het recht op gezinsleven uit te oefenen; (EHRM, 19 februari 1996, Gül tegen Zwitserland; EHRM, 28 november 1996, Ahmut tegen Nederland).

Dientengevolge is het derde middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA